

Távozásod elé

Hiába húzol függönyt távozásod elé, mégsem tűnsz.
Könyvek, hallgatag hírmondók, címek és címfosztók.
Amit oda viszel, legyen nehéz, olvasata egyszavas.

Csak ennyi: ragyog. Ébrednek hamuban alvó angyalok.
Rajtam többé nem segíthettek, mit is reméltek utána.
Rajtatok többé nem segíthettek, hiába a kiáltás utánam.

Áprilisi ébredés

Az áprilisi éjszaka még a tél túsza.
Szél zsarolja a rügyeikkel kérkedő fákat.
A télből, minden onnan ered.
Nyirkos hátú lovak várakoznak ott.

A kert mögötti ködistállóban
elvesztett időpontok deres fémszámái,
kongó patkók, csillanó kengyelek.
Átragyognak a felejtés jégtábláin.

Hiába a visszacsalogató hajnal,
cseppekben fizet a kikelet.
Mint gyermeklánccfű az öregedést,
fel nem foghatja a nélkülözést.

Fiatalon fogsz meghalni, április.
Cserebogarak röpködnek majd
réteken elterülő ravatalod felett.
Visszatérsz a télhez, mint fiú az apához.

A színek kikiáltása

Te védj meg engem, álmok apálya után
a száraz, visszanyelt hajnalok küszöbén.
Indulásod után simuljanak gyúrt posztereid.
Ablakodon túl legyen tenger halászhajóval,
a színek kikiáltása: az újrakent zöld és a kézfestő kék.

Te védj meg engem, emlék. Tárca, kép.
Porba dobott, elhagyott irat. A hőség jelvénye.
Élesre tört csillag. Szilánkos, villámló éj.
Te védj meg engem, elrongyolódott dokumentum.
Felhívás, a béke hosszú sípszava, te jelezz nekem.

A szomszéd évszaktól átköszön valaki

Az iszapmázás ládát felnyitod a parton.
Benne avarnyálka,
törött kagylóhéj és rozsdás horog.
Volt már ősz, csak elsüllyedt.
Volt már összeköttetés,
csak elszakadt a zsinór.

Még lennie kell ott valaminek.
Megfulladt sörösüveg.
Felszabadított csónaklánc.
Egyedül képtelenség kiemelni.
Közülük, kik segítettek cipelni a ládát,
a szomszéd évszaktól átköszön valaki.

Éjjel kell visszajönni.
A fenékről piszkos sárga derengés.
Kiégettnek hitt izzók üzennek.
Alkonyban elesett nap vereml.
Már dideregnek odalent a nyár
legyengült, vézna fényőrei.

Alvók közül

Mindig az ütem volt meg előbb.
Mint gyümölcstelen almafa az éjben.
Egyetlen termés a leakasztott hold.
Mint a testnélküli léptek. Kopogó egyszervolt.

Mindig a ritmus, a visszatérő mozdulat.
Alvók közül ül fel, ki másolja az álmunkat.
Viszi tovább, a kövek némasági fogadalmával.
Nem árul el bennünket.

Piros viasz

Égi padlásokon, felhődunyhák között.
Pókhálóba gabalyodott álmokcátok.
Csak amit láttál, azzal tudsz fizetni.
A halál utáni helyiség nem lehet hűtőkamra.
Talán egy újszülött égitestet zártak fényketrecbe.
A fekete nem szín, az alvás plakátja csak.
Pince és padlás, a titkok szelencéi.
Mint akváriumból kibámulni az úszhatatlanba.
Talán nem is hűtőkamra és nem is kemence.
Talán egyszerűbb, mint mosolyogva bejárni a szertartás utáni kertet.
Mint üdvözölni a búcsúzást és elköszönni az érkezéstől.
Mert a mutatók egyszer erőtlenné válnak.
Ha szakítanak az órák, ha kilépnek a percek.
Dermednek majd lehulló, piros viaszcsseppek.
Mert kemence, és mert hűtőház, mert minden pólus közel.
Egyre közelít, kísér, oldalaz és előz, magunkban hordjuk a vég érméjét.